

Vædringsforslag ikke blive vedtagne, selv uden Vædringsforslagene, skal jeg erkende, at det Lovforslag, som den højtærede Indenrigsminister har forelagt angaaende Fattigvæsenet, alligevel vilde være et ikke ubetydeligt Fremskridt. Det har jeg udtalt en Gang, og jeg er ikke bange for at gentage det her. Naturligvis kan man ønske det større, men at det ogsaa vilde være et stort Fremskridt, kan ingen benægte. Med Hensyn til Vædringsforslagene skal jeg bemærke, at jeg i det hele taget kan tiltræde den Motivering, som er fremkommen fra den ærede Ordfører, men der er ganske vist dog et Vædringsforslag, nemlig det, som er stillet af Flertallet under Nr. 56 til § 64, hvor der maaske dog kunde være en lille Nuance til Stede mellem en Del af mine Medforslagsstillere og mig med Hensyn til den Rækkevidde, som man antager, at dette Vædringsforslag muligvis vilde faa. Jeg vil ogsaa for dette Forslags Vedkommende anse det for, at være et stort Gode for de gamle fattige Folk, om dette Forslag blev vedtaget; ingen kan afkræfte Betydningen og Vigtigheden af Vædringsforslaget. Naar der imidlertid i Betænkningen gentagne Gange er fremhævet, at man derigennem vilde faa en saa billig og simpel Alderdomsforsørgelse, som det var muligt, saa skal jeg vel ikke stride om Udtrykket, thi enten man kalder det for Alderdomsforsørgelse, eller man bruger en anden Betegnelse, saa vil jo Lovforslaget hverken blive værre eller bedre derved, men jeg vil dog sige, at jeg, uaagtet jeg har understrevet Betænkningen, og uaagtet jeg ikke lægger nogen væsentlig Vægt paa disse Ytringer, dog hellere vilde have haft, at der stod „Understøttelse.“ Nu staar der en Gang „Alderdomsforsørgelse“, hvad der er fremhævet et Par Gange, saa det skal jeg ikke lægge videre Vægt paa, men jeg har faaet det Indtryk her af Debatten, at man dog er noget tilbøjelig til at tillægge dette Forslag endog maaske noget større Rækkevidde, end det strengt taget vil faa. Da jeg imidlertid er enig med de andre Medlemmer af Flertallet, der have stillet Vædringsforslaget, og da jeg — jeg gentager det — anser det for at være et overordentlig stort Gode for de fattige, der kan opnåas ved det, skal jeg ikke her tvistes med nogen med Hensyn til den Betegnelse, det mulig hellere skulde have haft. Men der er andre sociale Reformers, der ligge fremme, og man kan vel ikke frigøre sig for, efter den Stemning, som viser sig at være til Stede her, at man maaske kan være noget tilbøjelig til for mulig at svække Betydningen af andre Reformers, der ville komme til at foreligge, at tilpasse maaske et eller andet Punkt lidt stærkere — ja, jeg beder de Herrer undskyldte,

at jeg udtaler mig saa usforbeholdent, men jeg kan ikke frigøre mig for det Indtryk, at man er tilbøjelig til, om end just ikke at ville spænde Ben for et eventuelt senere Forslag, saa dog til paa en Maade at ville svække noget Betydningen deraf. Jeg vil altsaa sige, at naar man mener, at dette Vædringsforslag fuldt ud kunde erstatte en Alderdomsforsørgelse, saa er det noget, jeg ikke kan være med til. Jeg anser det som sagt for at være overordentlig godt, men det er og bliver kun en Understøttelse til de gamle fattige, som ere over 60 Aar, en Understøttelse, der ydes disse fattige af Fattigvæsenet gennem den stedlige Fattigbestyrelse. Saaledes er det. Denne Understøttelse har ikke, som nu, til Følge, at disse gamle, de virkelige fattige, miste deres borgerlige, politiske Selvstændighed, og det er deri, det store Gode ligger. Jeg skal sige, at jeg tilstaa, at dette Vædringsforslag saa vel som Forslaget Nr. 61, efter min Mening, ere saa sydlige og gode, at ingen vil kunne benægte, at i hovedsagelig ved disse Forslag saa vel som ogsaa ved det øvrige Indhold af Lovens ville kunne faa en overordentlig god og human Fattiglov. Det lægger jeg Hovedvægten paa. Jeg skal her ogsaa gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem (Beretelsen, Hjørring Amts 5te Valgkreds), som sidder her lige for mig. Det er af Hensyn til en Ytring, som det ærede Medlem brugte for nogle Dage siden, idet han mente, at der kunde være nogen Anledning til at forandre Lovens Titel. Det ærede Medlem ønskede, at Lovforslaget skulde have den Titel, at det skulde kaldes en Lov om det offentlige Fattigvæsen, om Alderdomsforsørgelse og om Understøttelse under særlige Forhold. Det er ordret saaledes, det ærede Medlem efter Folketingstidenden udtalte sig. Jeg lægger selvfølgelig ingen Vægt paa, om man forandrer Lovforslagets Titel lidt — Lovforslaget bliver jo derved hverken bedre eller daarligere — men det forekommer mig, at man ikke, ret betænkt, bør indlade sig paa at lave ny Titler til dette Lovforslag. Jeg synes, at det er saa simpelt og naturligt, at der, da vi behandle et Lovforslag om det offentlige Fattigvæsen, saa staar det samme paa Forslaget, saaledes som den ærede Minister har foreslaaet, og som vi andre i Udvalget ogsaa have ladet staa. Som sagt, jeg lægger ingen overdreven Vægt paa de forskellige Titler, navnlig i dette Tilfælde, men jeg ser ingen Grund til og vil fraraade, at vi paa Lovforslagets videre Gang indlade os paa at lave nye Titler til det. Jeg har fundet mig foranlediget til at fremkomme med denne Bemærkning, fordi den ogsaa forekommer mig at staa noget i For-